

# Het Boek Daniël - Nummer Drie

## *Dubbele visioenen*

Jeff Pippenger

2023-11-25

Wij behandelen thans de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig in het boek Daniël. Het is verborgen voor hen die ervoor gekozen hebben hun ogen te sluiten, maar het is daar voor hen die wensen te zien. Wij zullen beginnen in Daniël hoofdstuk acht, vers dertien.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, om zowel het heiligdom als de krijgsmacht prijs te geven om vertrappt te worden? Daniël 8:13.

Het vers begint met het woord „toen” en maakt een onderscheid tussen het gezicht van de profetische geschiedenis dat Daniël zojuist in de voorafgaande tien verzen heeft gezien. Vers één en twee van het hoofdstuk duiden het jaar aan waarin Daniël het gezicht ontving en ook dat hij het ontving aan de rivier de Ulai. Van vers drie tot en met vers twaalf „ziet” hij het gezicht van de profetische geschiedenis. „Toen” „hoort” hij een hemelse samenspraak, bestaande uit een vraag en een antwoord. In vers vijftien begint hij te zoeken wat het gezicht van de profetische geschiedenis dat hij zojuist had „gezien” betekende. Het is van wezenlijk belang het onderscheid te onderkennen tussen het gezicht dat Daniël in de verzen drie tot en met twaalf „zag” en de hemelse samenspraak die hij „hoorde” — want het zijn twee verschillende gezichten.

Maar zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Mattheüs 13:16.

De vraag in vers dertien luidt: „Hoe lang zal het gezicht duren,” en het woord dat met „gezicht” is vertaald, is een ander Hebreeuws woord dan het woord dat in vers zestien met „gezicht” is vertaald.

En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het gezicht verstaan. Daniël 8:16.

Doordat twee verschillende Hebreeuwse woorden met het Engelse woord “vision” werden vertaald, werden de “zeven tijden” van Leviticus zesentwintig als het ware “verborgen in het volle zicht”. Bijbelstudenten die ermee tevreden zijn slechts de oppervlakte te verkennen, beschouwen deze twee verschillende Hebreeuwse woorden als hetzelfde woord, maar zij doen dat op eigen risico.

„Het oppervlakkig overzien zal weinig baten. Zorgvuldig onderzoek en ernstige, inspannende studie zijn vereist om het te begrijpen. Er zijn waarheden in het Woord die zijn als aderen van kostbaar erts, verborgen onder de oppervlakte. Door ernaar te graven, zoals de mens naar goud en zilver graaft, worden de verborgen schatten ontdekt. Wees ervan verzekerd dat het bewijs van de waarheid in de Schrift zelf ligt. Het ene Schriftwoord is de sleutel om andere Schriftwoorden te ontsluiten. De rijke en verborgen betekenis wordt ontvouwd door de Heilige

Geest van God, die het Woord duidelijk maakt voor ons verstand: ‘De opening van Uw woorden geeft licht, zij geeft de onverstandigen inzicht.’” Fundamentals of Christian Education, 390.

Ons wordt te verstaan gegeven dat „elk feit zijn draagwijdte heeft” in het Woord van God, en indien wij ervoor kiezen het feit te negeren dat er in hoofdstuk acht twee verschillende Hebreeuwse woorden met „visioen” zijn vertaald, zijn wij er zelf verantwoordelijk voor dat wij ons Laodiceïsche blindheid op de hals halen. Het oude gezegde luidt: „niemand is zo blind als hij die niet wil zien.”

“De Bijbel bevat alle beginselen die de mens nodig heeft om te begrijpen teneinde geschikt te worden gemaakt, hetzij voor dit leven, hetzij voor het toekomstige leven. En deze beginselen kunnen door allen worden begrepen. Niemand die een geest bezit om zijn onderwijzing te waarderen, kan ook maar één enkele passage uit de Bijbel lezen zonder daaruit een behulpzame gedachte te verkrijgen. Maar de meest waardevolle onderwijzing van de Bijbel wordt niet verkregen door incidentele of onsamenhangende studie. Zijn grote stelsel van waarheid wordt niet zó aangeboden dat het door de overhaaste of onoplettende lezer kan worden onderscheiden. Vele van zijn schatten liggen ver onder de oppervlakte verborgen en kunnen alleen door ijverig onderzoek en volgehouden inspanning worden verkregen. De waarheden die het grote geheel vormen, moeten worden opgespoord en bijeengebracht, ‘hier een weinig en daar een weinig.’ Jesaja 28:10.

„Wanneer zij aldus onderzocht en samengebracht worden, zal blijken dat zij volkomen op elkaar zijn afgestemd. Elk Evangelie vormt een aanvulling op de andere, elke profetie een verklaring van een andere, elke waarheid een ontvouwing van een andere waarheid. De typen van de Joodse bedeling worden door het evangelie verklaard. Elk beginsel in het Woord van God heeft zijn plaats, elk feit zijn betekenis. En het volkomen bouwwerk getuigt, zowel in ontwerp als in uitvoering, van zijn Auteur. Een zodanige structuur kon door geen ander verstand dan dat van de Oneindige worden bedacht of gevormd.” Education, 123.

Het woord „visioen” komt tienmaal voor in Daniël hoofdstuk acht, maar die tien voorkomens bestaan uit twee verschillende Hebreeuwse woorden, en de betekenissen van die woorden zijn niet dezelfde. Indien zij hetzelfde betekenden, zou Daniël in elk van die tien voorkomens slechts één van die woorden hebben gebruikt. Daniël schreef twee woorden, want elk van die twee woorden bezit zijn eigen betekenis, en het ene duidt op een visioen dat Daniël „zag”, en het andere op een visioen dat hij „hoorde”. In vers dertien is het woord dat als „visioen” is vertaald *châzôn*, en het betekent „een gezicht” of „een visioen”, „een droom” of „een godsspraak”. Ik noem het het „visioen van de profetische geschiedenis” op grond van de definitie ervan en van de wijze waarop Daniël het gebruikt.

In het eerste vers van Daniël hoofdstuk acht zegt Daniël: „een gezicht verscheen mij”, en in vers twee verklaart hij tweemaal dat hij „in een gezicht” zag. Vervolgens wordt in vers dertien de vraag gesteld: „Hoe lang zal het gezicht duren?” Al die gebruiken zijn het Hebreeuwse woord „*châzôn*”. Dan komen wij in vers vijftien bij wellicht het belangrijkste moment waarop Daniël juist datzelfde woord gebruikte, want hij zegt: „toen ik”....„het gezicht gezien had en naar de betekenis zocht.”

Nadat Daniël het châzôn-gezicht had gezien, wilde hij begrijpen wat het betekende. Dit is een feit dat van groot gewicht is voor het verborgen zijn van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig in dit hoofdstuk.

Hij gebruikt ook het woord châzôn in de verzen zeventien en zesentwintig. Het woord „visioen” komt tienmaal voor in Daniël hoofdstuk acht, en het woord châzôn vertegenwoordigt zeven van die voorkomens. Daniël gebruikt het andere Hebreeuwse woord dat met „visioen” wordt vertaald viermaal. Het andere Hebreeuwse woord is mar’eh en betekent „verschijning”.

Châzôn komt zevenmaal voor in Daniël hoofdstuk acht, en mar’eh komt viermaal voor, en tezamen vertegenwoordigen zij de tien malen dat het Engelse woord “vision” in Daniël hoofdstuk acht voorkomt. Zeven plus vier is elf, want op een van de plaatsen waar Daniël het woord mar’eh gebruikte, werd het vertaald precies zoals het wordt gedefinieerd; want in vers vijftien, toen Daniël “de betekenis zocht” van het châzôn-visioen van de profetische geschiedenis, “stond” er voor hem “iets dat eruitzag als een man.” Het woord “appearance” is mar’eh. Daarom gebruikt Daniël mar’eh viermaal in Daniël acht, en eenmaal wordt het vertaald in overeenstemming met zijn primaire betekenis van “appearance”, en de andere drie malen wordt het vertaald als “vision.”

Ik uit hiermee geenszins enige kritiek op de mannen die de King James-Bijbel hebben vertaald. Er dient echter te worden opgemerkt dat in vers dertien het enige toegevoegde woord in de King James-Bijbel wordt aangetroffen (sacrifice), waarvan de inspiratie uitdrukkelijk verklaart dat het „niet tot de tekst behoort”. De inspiratie verklaart voorts dat het toegevoegde woord „door menselijke wijsheid” was toegevoegd. In hetzelfde hoofdstuk worden bovendien twee verschillende Hebreeuwse woorden beide met hetzelfde Engelse woord vertaald. De reden waarom het van wezenlijk belang is het onderscheid tussen deze twee woorden te onderkennen, is van diepgaande betekenis.

En het geschiedde, toen ik, ja ik, Daniël, het gezicht gezien had en de betekenis trachtte te verstaan, zie, daar stond vóór mij iets dat de gestalte van een man had. En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het gezicht verstaan. Daniël 8:15, 16.

Terwijl Daniël „naar de betekenis zocht” van het „châzôn-gezicht” dat hij zojuist had „gezien”, draagt Christus Gabriël op Daniël inzicht te geven in het „mar’eh-gezicht” dat hij zojuist had „gehoord”. Daniël verlangde het gezicht van de profetische geschiedenis te verstaan, maar Christus, die in vers dertien was aangeduid als Palmoni (die zekere heilige die sprak), droeg Gabriël op Daniël het „mar’eh-gezicht” te doen verstaan, niet het „châzôn-gezicht”. In de verzen vijftien en zestien is het uitdrukkelijke doel van Gabriël dat hij Daniël het „mar’eh-gezicht” doet verstaan, het woord dat vertaald is als „gezicht” en „verschijning” betekent, niet het gezicht van de profetische geschiedenis dat Daniël wenste te begrijpen. Zonder Gabriëls taakopdracht te onderkennen, blijven de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig verborgen in het volle zicht.

In vers zesentwintig bevinden beide Hebreeuwse woorden die als „visioen” zijn vertaald zich in hetzelfde vers, en wordt dit vers een van de voornaamste sleutels tot het ontsluiten van de waarheid van Daniëls getuigenis van de „zeven tijden”.

En het gezicht van de avond en de morgen, waarvan gesproken is, is waar; daarom, sluit het gezicht toe, want het zal zijn voor vele dagen. Daniël 8:26.

In vers zesentwintig is het „gezicht van de avonden en morgens” het mar’eh-gezicht, dat „verschijning” betekent; maar het gezicht dat „verzegeld” moest worden, is het châtôn-gezicht van de profetische geschiedenis. De uitdrukking „avonden en morgens” is wat het onderscheid tussen de twee gezichten afbakt en identificeert. Dit doet zij door middel van nog een illustratie van de menselijke factor bij het tot stand komen van de Bijbel. Die menselijke factor bestond niet alleen uit de profeten die de woorden van de Bijbel optekenden, maar ook uit hen die de Bijbel vertaalden. De Bijbel vertegenwoordigt, evenals Christus, een combinatie van goddelijkheid en menselijkheid. Die menselijkheid daalde door de geschiedenis heen af, vanaf Adam nadat hij gezondigd had tot hen die de Bijbel optekenden en vertaalden. Christus en de Bijbel zijn beide het Woord van God, en Gods Woord is zuiver, want de goddelijkheid van die combinatie overheerste altijd iedere beperking die in het vlees bestond.

Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, geroepen om een apostel te zijn, afgezonderd tot het evangelie van God, (dat Hij tevoren beloofd had door Zijn profeten in de heilige Schriften,) aangaande Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heere, Die geworden is uit het zaad van David naar het vlees. Romeinen 1:1–3.

De uitdrukking „avond en morgen” komt herhaaldelijk voor in Gods Woord, en zij wordt steeds vertaald als „avond en morgen”, zoals in vers zesentwintig, en zoals zij zo vaak wordt vertaald in het scheppingsverhaal in Genesis, waar herhaaldelijk staat: „en het was avond geweest en het was morgen geweest...” Inderdaad, en ieder feit heeft zijn betekenis (en dit feit is wezenlijk om te begrijpen), de enige plaats in de Bijbel waar de uitdrukking „avond en morgen” niet wordt vertaald als „avond en morgen” (zoals in vers zesentwintig), is in vers veertien van Daniël acht. Daar, en alleen daar in Gods Woord, wordt de uitdrukking „avond en morgen” vertaald als eenvoudigweg „dagen.”

En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:14.

Twaalf verzen later, in hetzelfde hoofdstuk van Daniël, wordt de Hebreeuwse uitdrukking „avond en morgen” vertaald zoals zij altijd wordt vertaald; maar in het vers dat de centrale pijler en grondslag van het adventisme vormt, wordt de uitdrukking eenvoudig vertaald als „dagen”. Welke invloed bracht de vertalers van de King James-Bijbel ertoe zulk een in het oog springende tegenstrijdigheid te maken? Zij hadden de uitdrukking in vers zesentwintig vertaald in overeenstemming met elke andere vindplaats van de uitdrukking in de rest van de Bijbel. Maar twaalf verzen vóór vers zesentwintig, in vers veertien, legde hun menselijkheid een bijzonder onderscheid op het antwoord op de vraag van vers dertien. En de vraag van vers dertien omvatte dat ene woord (offer), dat niet aan de Bijbel mocht worden toegevoegd. God wilde dat vers veertien op een zeer diepgaande en onderscheidende wijze zou uitblinken. Door dit te doen, wees Hij tevens aan wat Gabriël opgedragen was Daniël te doen verstaan.

In vers zestien gebood Jezus Gabriël Daniël inzicht te geven in het gezicht van de mar'eh, ondanks het feit dat Daniël trachtte het gezicht van de châzôn van de profetische geschiedenis te begrijpen. Vers zesentwintig zegt dat het "gezicht van de avonden en morgens dat meegedeeld was" "waar" was. Het gezicht van de châzôn was een profetisch "zien" geweest, maar het gezicht van de mar'eh was "meegedeeld", want het was uitgesproken. Het was uitgesproken in vers veertien, toen Palmoni zei: "tot tweeduizend en driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gereinigd worden." Vers zesentwintig gebruikt de uitdrukking "avonden en morgens" en duidt dit aan als het gezicht dat "uitgesproken" was, om het onderscheid tussen de twee gezichten in Daniël hoofdstuk acht aan te geven. Het gezicht van de profetische geschiedenis dat Daniël had "gezien" en dat Daniël wenste te begrijpen, was verschillend van het gezicht dat "uitgesproken" was en dat Daniël had "gehoord". Nog belangrijker is dat het gezicht dat Daniël "gehoord" had, het gezicht was waarvan Gabriël Daniël het inzicht moest geven.

De menselijkheid die deelnam aan het tot stand brengen van de Heilige Bijbel heeft in Daniël hoofdstuk acht tienmaal het woord „visioen” weergegeven, en heeft daarmee het onderscheid verhuld tussen een visioen dat werd „gezien” en een ander visioen dat werd „gehoord”. Daardoor heeft zij de nadruk verduisterd die aangeeft dat het Christus’ bedoeling was dat Daniël het visioen dat hij had „gehoord” zou begrijpen, meer nog dan het visioen dat hij had „gezien”. Wij kunnen nu beschouwen wat Gabriël doet om zijn opgedragen taak te vervullen.

Zo kwam hij dicht bij de plaats waar ik stond; en toen hij kwam, werd ik bevreesd en viel op mijn aangezicht. Maar hij zei tot mij: Versta, mensenkind, want het visioen ziet op de tijd van het einde. Terwijl hij nu met mij sprak, lag ik in een diepe slaap met mijn aangezicht ter aarde; maar hij raakte mij aan en zette mij overeind. En hij zei: Zie, ik zal u doen weten wat er geschieden zal aan het laatste van de gramschap; want op de vastgestelde tijd zal het einde zijn. Daniël 8:17–19.

Gabriël begint nu zijn werk om Daniël de visie van de tweeduizend driehonderd avonden en morgens, die waar is, te doen verstaan. Eerst deelt hij hem mee dat de visie van de profetische geschiedenis, de châzôn-visie, in de „tijd van het einde” zou zijn. Vervolgens, terwijl Daniël in een profetische slaap verkeerde, raakte Gabriël Daniël aan en zette hem rechtop. Hij deelt hem mee: „Ik zal u doen weten.”

Dat is wat Palmoni (Christus) Gabriël had opgedragen te doen, toen Hij zei: “Gabriël, doe deze man het mar'eh-gezicht van avonden en morgens verstaan.” Gabriël zegt dat hij Daniël zal doen “weten wat er zal geschieden in het laatste einde der gramschap.” Daar is het! Daar zijn de “zeven tijden” van Leviticus zesentwintig! Het is verborgen door juist die profetische techniek waarvan Gabriël de profeten herhaaldelijk had geleid getuigenis af te leggen en die zij in hun geschriften hadden toegepast! Die techniek is “regel op regel, hier een weinig en daar een weinig”.

In het boek “Gedachten over Daniël en de Openbaring”, van Uriah Smith (waarmee alle adventisten, en zelfs hun burens, vertrouwd zouden moeten zijn), geeft Smith commentaar op de verzen zeventien tot en met negentien van Daniël hoofdstuk acht:

‘Met een algemene verklaring dat ten tijde van de vastgestelde tijd het einde zal zijn, en dat hij hem bekend zal maken wat er in het laatste einde van de gramschap zal geschieden, gaat hij over tot een uitleg van het gezicht. De gramschap moet worden verstaan als een tijdsperiode te omvatten. Welke tijd? God zei tot zijn volk Israël dat Hij zijn gramschap over hen zou uitstorten om hun goddeloosheid; en zo gaf Hij aanwijzingen betreffende de “goddeloze, onheilige vorst van Israël:” “Doe de tulband weg en neem de kroon af... Ik zal haar omkeren, omkeren, omkeren; ook zij zal niet meer zijn, totdat hij komt die er recht op heeft; en Ik zal ze hem geven.” Ezechiël 21:25–27, 31.’

„Hier is de tijd van Gods gramschap tegen zijn verbondsvolk; de tijd gedurende welke het heiligdom en het heerleger vertreden zullen worden. Het diadeem werd weggenomen en de kroon afgezet, toen Israël aan het koninkrijk van Babylon werd onderworpen. Het werd opnieuw omvergeworpen door de Meden en Perzen, opnieuw door de Grieken, opnieuw door de Romeinen, overeenkomstig de drie maal dat het woord door de profeet wordt herhaald. De Joden werden vervolgens, nadat zij Christus hadden verworpen, spoedig over de gehele aardbodem verstrooid; en het geestelijke Israël heeft de plaats van het letterlijke zaad ingenomen; maar zij zijn onderworpen aan aardse machten, en zullen dat blijven totdat de troon van David opnieuw wordt opgericht,—toddan Hij die er de rechtmatige erfgenaam van is, de Messias, de Vredevorst, zal komen, en dan zal zij Hem gegeven worden. Dan zal de gramschap geëindigd zijn. Wat er aan het laatste einde van deze tijd zal plaatsvinden, gaat de engel nu aan Daniël bekendmaken.” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 201, 202.

De „gramschap” die Smith aanwijst, begon toen Manasse door de Assyriërs in 677 v.Chr. naar Babylon werd weggevoerd. Helaas neemt Smith de omverwerping van Zedekia in 586 v.Chr. en wijst die aan als het beginpunt van de periode van de „gramschap” van vers negentien. Smith gaat eenvoudigweg niet in op wat het betekent dat het vers spreekt van „het laatste einde van de gramschap”. Hij behandelt het eenvoudig als „gramschap”, hoewel, indien er een „laatste einde” van de gramschap is, grammatica en logica vereisen dat er op zijn minst ook een „eerste einde” van de gramschap is. Smith wist dat de zeventig jaren van gevangenschap begonnen met de eerste aanval van Nebukadnezar op Jojakim in 606 v.Chr., maar stelde vast dat het beginpunt van de periode van de gramschap de derde van Nebukadnezars aanvallen was, die tegen Zedekia, de laatste Judese koning, werd uitgevoerd.

“Hoewel wij van zijn [Daniëls] vroege leven een nauwkeuriger verslag hebben dan van dat van enige andere profeet is opgetekend, blijven toch zijn geboorte en afkomst in volkomen duisternis gehuld, behalve dat hij van koninklijken bloede was, waarschijnlijk uit het huis van David, dat tegen die tijd zeer talrijk was geworden. Hij treedt voor het eerst naar voren als een van de edele gevangenen van Juda, in het eerste jaar van Nebukadnezar, koning van Babylon, bij de aanvang van de zeventigjarige gevangenschap, 606 v.Chr. Jeremia en Habakuk spraken toen nog hun profetieën uit. Ezechiël begon kort daarna, en iets later Obadja; maar beiden voltooiden hun werk jaren vóór het einde van de lange en luisterrijke loopbaan van Daniël. Slechts drie profeten volgden hem op: Haggai en Zacharia, die het profetisch ambt gedurende een korte periode gelijktijdig uitoefenden, 520–518 v.Chr., en Maleachi, de laatste van de oudtestamentische profeten, die gedurende korte tijd omstreeks 397 v.Chr. optrad.” Uriah Smith, Daniël and de Openbaring, 19.

Smith heeft de „gramschap” van vers negentien terecht als een tijdsperiode aangeduid. Hij heeft die periode terecht geïdentificeerd als de vertreding van het heiligdom en het heerleger, overeenkomstig Daniël hoofdstuk acht, vers dertien, en hij heeft het eindpunt terecht vastgesteld op 22 oktober 1844.

Smith had gedeeltelijk gelijk, maar miste de waarheid doordat hij deed wat kenmerkend was voor zijn profetische toepassingen. Hij liet de geschiedenis zijn uitleg van het profetische woord bepalen, in plaats van het profetische woord zijn begrip van de geschiedenis te laten leiden. Indien wij de Bijbel toestaan de profetische geschiedenis te definiëren, hebben wij vervolgens de juiste informatie om de geschiedenis te benaderen.

De Bijbel leert dat door wie een mens wordt overwonnen, diens knecht hij is.

Terwijl zij hun vrijheid beloven, zijn zijzelf slaven van het verderf; want door wie iemand overwonnen is, door diezelfde is hij ook tot slaaf gemaakt. 2 Petrus 2:19.

Manasse werd in 677 v.Chr. gevangelijk naar Babylon weggevoerd. Daar werd Juda overwonnen en in slavernij gebracht. Dit is het beginpunt dat zowel op de kaart van 1843 als op die van 1850 wordt weergegeven, welke Zuster White als juist bekrachtigt. Smith laat het vertreden van Daniël, hoofdstuk acht, vers dertien beginnen met Zedekia, de laatste van Juda's koningen. Zedekia was het einde van een voortschrijdend oordeel en niet het begin. Zuster White geeft te kennen dat Manasse's gevangenschap in Babylon een „onderpand” was van wat komen zou. Een „onderpand” is een aanbetaling en markeert het begin van een aankoop waarop nog andere betalingen zullen volgen.

„Getrouw gingen de profeten voort met hun waarschuwingen en hun vermaningen; onbevreesd spraken zij tot Manasse en tot zijn volk; maar de boodschappen werden veracht; het afvallige Juda wilde niet luisteren. Als een voorafschaduw van wat het volk zou overkomen indien het onboetvaardig bleef, liet de Heere toe dat hun koning werd gevangengenomen door een groep Assyrische soldaten, die 'hem met ketenen bonden en hem naar Babel voerden', hun tijdelijke hoofdstad. Deze beproeving bracht de koning tot bezinning; 'hij smeekte de HEERE, zijn God, en verootmoedigde zich diep voor het aangezicht van de God van zijn vaderen, en bad tot Hem; en Hij liet Zich door hem verbidden, en hoorde zijn smeking, en bracht hem terug naar Jeruzalem in zijn koninkrijk. Toen erkende Manasse dat de HEERE God is.' 2 Kronieken 33:11–13. Maar dit berouw, hoe opmerkelijk het ook was, kwam te laat om het koninkrijk te redden van de verderfelijke invloed van jarenlang afgodische gebruiken. Velen waren gestruikeld en gevallen, om nooit meer op te staan.” Profeten en Koningen, 382.

Manasse markeerde de „aanbetaling” die de „vloek” van de „zeven tijden” inleidde, hetgeen de laatste „gramschap” was, want de „eerste gramschap” was reeds begonnen toen het noordelijke koninkrijk in 723 v.Chr. in gevangenschap werd weggevoerd. Vervolgens begonnen bij de val van Jojakim, toen Daniël in gevangenschap werd weggevoerd, de zeventig jaren van gevangenschap die Jeremia aanduidde, in 606 v.Chr. Twee koningen na Jojakim werd Jeruzalem verwoest, en de laatste Judese koning, Sedekia, zag toe hoe zijn zonen voor zijn ogen werden gedood; daarna werden zijn ogen uitgestoken en werd hij als gevangene naar Babylon weggevoerd.

Smith schreef het gehele voortschrijdende oordeel toe aan Zedekia en gebruikte het oordeel over Zedekia als bewijsplaats voor zijn veronderstelling. Het oordeel over Zedekia, die de „goddeloze en onheilige vorst” was, wees er inderdaad op dat de kroon van Juda zou worden weggenomen totdat Christus kwam om een koninkrijk op te richten. Smith zei: „zij zijn onderworpen aan aardse machten, en zullen dat blijven totdat de troon van David opnieuw wordt opgericht,—toddan Hij die de rechtmatige erfgenaam ervan is, de Messias, de Vredevorst, zal komen, en dan zal het hem worden gegeven.” Op 22 oktober 1844 kwam Christus, ter vervulling van Daniël hoofdstuk zeven, verzen dertien en veertien, voorgesteld als de Zoon des mensen, voor de Vader om een koninkrijk te ontvangen.

Ik zag in de nachtgezichten, en zie, er kwam met de wolken des hemels iemand gelijk een Mensenzoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en men deed Hem voor Hem naderen. En Hem werd heerschappij gegeven, en heerlijkheid, en het koningschap, opdat alle volken, natiën en talen Hem zouden dienen; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en Zijn koninkrijk zal niet te gronde gericht worden. Daniël 7:13, 14.

Zuster White bevestigt dat Daniël hoofdstuk zeven, verzen dertien en veertien, op 22 oktober 1844 in vervulling gingen.

„De komst van Christus als onze Hogepriester naar het allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, zoals voorgesteld in Daniël 8:14; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van dagen, zoals weergegeven in Daniël 7:13; en de komst van de Heere tot Zijn tempel, voorzeggd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en deze wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom tot de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” *The Great Controversy*, 426.

Smith behandelde niet het sleutelement van het „laatste einde van de gramschap”. Hij vermeed het bijbelse beginsel dat aantoonde dat Juda in de tijd van Manasse overmeesterd werd, en dat de gevangenschap die twee koningen vóór Zedekia begon, eveneens vertegenwoordigde dat Juda reeds aan Babylon onderworpen was, voordat Zedekia zijn lot onderging. Ondanks deze flagrante weglatingen verklaarde hij toch: „hier is de periode van Gods gramschap tegen zijn verbondsvolk; de periode gedurende welke het heiligdom en het heerleger vertreden zullen worden.” Hij verbindt daarom „de periode van Gods gramschap” rechtstreeks met Daniël hoofdstuk acht en de vraag van vers dertien: „tot hoelang”. Het antwoord in vers veertien luidde: tot 22 oktober 1844.

De verstrooiing in de Babylonische slavernij was een voortschrijdende geschiedenis die begon in 677 v.Chr. en voortduurde tot 1844. Die periode komt overeen met tweeduizend vijfhonderd twintig jaar, wat uiteraard de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig is. Het einde van die tijdsperiode op 22 oktober 1844 verschafte Daniël een tweede getuige voor het „mar’eh-visioen” van de tweeduizend driehonderd avonden en morgens.

Gabriël werd opgedragen Daniël dat gezicht te doen verstaan, en wat Gabriël deed, was een tweede getuige verschaffen voor de einddatum van 22 oktober 1844. Hij verschafte niet alleen een tweede getuige om de datum van de vervullingen van beide tijdsprofetieën vast te stellen, maar, zoals Smith terecht opmerkte, was de tijdsperiode die verband hield met de tweede getuige van 1844 in

vers dertien aangeduid als de periode waarin het heiligdom en het heir vertrapt zouden worden. De vraag in vers dertien luidt: „Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, om zowel het heiligdom als het heir prijs te geven om vertrapt te worden?” Die tijdsperiode was de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Wat Smith niet zag, of vermeed te onderkennen, was dat de „gramschap” van vers negentien het „laatste einde” van die gramschap was. Als er een „laatste” is, dan is er ook een „eerste”, en Daniël geeft in hoofdstuk elf aan wanneer de „eerste gramschap” eindigde. Hij duidt het pausdom aan dat tijdens de Donkere Middeleeuwen regeerde, en hij stelt dat het pausdom voorspoed zou hebben totdat de gramschap voleindigd was, of ten einde gekomen.

En de koning zal doen naar zijn welgevallen; en hij zal zichzelf verheffen en zichzelf grootmaken boven elke god, en wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden; en hij zal voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is; want wat vastbesloten is, zal geschieden. Daniël 11:36.

Vers zesendertig wordt algemeen beschouwd als het vers dat de apostel Paulus in zijn tweede brief aan de Thessalonicenzen parafraseert.

Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden; want die dag zal niet komen, tenzij eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard is, de zoon des verderfs; die zich verzet en zich verheft boven al wat God genaamd of als God vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel Gods zit en van zichzelf laat zien dat hij God is. 2 Thessalonicenzen 2:3, 4.

Paulus’ „mens der zonde”, die ook „de zoon des verderfs” is, die „zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd of als God vereerd wordt”, is ook de „koning” die „zal doen naar zijn wil; en hij zal zich verheffen en zich grootmaken boven elke god.” Beide passages verwijzen naar de paus van Rome. Daniël schrijft dat de paus voorspoedig zal zijn, wat betekent voortgaan, totdat de „gramschap voleindigd is.” De gramschap in vers zesendertig was „bepaald”. Het woord „bepaald” betekent „verwonden”.

Het pausdom ontving in 1798 zijn „dodelijke wond”, en op dat moment werd de „eerste verontwaardiging” volbracht of beëindigd. Het woord „volbrengen” betekent beëindigen of ophouden. Het einde van „de verontwaardiging” in hoofdstuk acht, vers negentien, duidde het einde aan van de periode waarin het heiligdom en het leger vertrapt zouden worden. Die eindigde in 1844, maar de „eerste” verontwaardiging eindigde in 1798.

De „laatste gramschap” eindigde in 1844, tweeduizend vijfhonderd twintig jaar nadat koning Manasse door de Assyriërs in 677 v.Chr. naar Babylon was weggevoerd. De „eerste” gramschap eindigde in 1798, tweeduizend vijfhonderd twintig jaar nadat het noordelijke koninkrijk Israël door de Assyriërs in 723 v.Chr. in slavernij was weggevoerd.

Er valt meer te zeggen over de verborgen „zeven tijden” in het boek Daniël, en daarop zullen wij in ons volgende artikel ingaan.

“En schrijf aan de engel van de gemeente van de Laodicezen: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het begin van de schepping Gods; Ik ken uw werken, dat gij noch koud zijt noch heet. Och, waart gij maar koud of heet! Daarom, omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en gij niet weet dat gij ellendig zijt en jammerlijk en arm en blind en naakt.”

„De Heer toont ons hier dat de boodschap die door dienaren die Hij heeft geroepen om het volk te waarschuwen, aan Zijn volk moet worden gebracht, geen boodschap van vrede en veiligheid is. Zij is niet louter theoretisch, maar in elk opzicht praktisch. Het volk van God wordt in de boodschap aan de Laodicezen voorgesteld als verkerend in een toestand van vleselijke zekerheid. Zij zijn gerust en menen zich in een verheven staat van geestelijke verworvenheden te bevinden. ‘Omdat gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en gij weet niet dat gij ellendig zijt en jammerlijk en arm en blind en naakt.’”

„Welke grotere misleiding kan over menselijke geesten komen dan het vertrouwen dat zij gelijk hebben, terwijl zij geheel ongelijk hebben! De boodschap van de Waarachtige Getuige treft het volk van God in een droevige misleiding aan, en toch oprecht in die misleiding. Zij weten niet dat hun toestand in de ogen van God beklagenswaardig is. Terwijl de aangesprokene zichzelf vleien dat zij zich in een verheven geestelijke toestand bevinden, verbreekt de boodschap van de Waarachtige Getuige hun gerustheid door de ontstellende aanklacht van hun ware toestand van geestelijke blindheid, armoede en ellende. Het getuigenis, zo scherp en streng, kan geen vergissing zijn, want het is de Waarachtige Getuige die spreekt, en Zijn getuigenis moet juist zijn.” Testimonies, deel 3, 252.